

ע"פ 644/09/16 - נ ד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

13 יוני 2017

ע"פ 644-09-16
ע"פ 5471-04-16

לפני:

כב' השופט יעקב שפסר, סגן נשיא, אב"ד

כב' השופטת זהבה בוסתן

כב' השופט ד"ר שמואל בורנשטיין

המערער:

נ ד

ע"י ב"כ עו"ד י' גיגי ועו"ד א' לנצ'נר

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד ק' וקסלר - פמ"מ

פסק דין

פתח דבר

1. המערער הורשע בביצוע עבירות של איומים ואלימות כלפי אשתו.

עמוד 1

כתב האישום כלל שבעה אישומים, ולאחר שמיעת הראיות הורשע המערער בשניים מהאישומים (הראשון והשביעי), בכל אחד מהם בעבירות של תקיפת בן זוג לפי סעיפים 379 + 382 (ב) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן "החוק") ואיומים לפי סעיף 192 לחוק. משאר האישומים זוכה המערער מחמת הספק.

המערער נידון ל- 10 חודשי מאסר בפועל; 6 חודשי מאסר על תנאי בתנאים המפורטים בגזר הדין; 5,000 ₪ קנס; ו- 10,000 ₪ פיצוי למתלוננת.

2. המערער הגיש ערעור על הכרעת הדין ועל גזר הדין (עפ"ג 5471-04-16).

עובר לשמיעת הערעור, ביקש המערער להגיש כראיה נוספת חו"ד שנערכה על ידי ד"ר נעמי כהן (להלן "ד"ר כהן"), אשר הוגשה לבית המשפט לענייני משפחה במסגרת הליך לקביעת "מסוגלות הורית" של המערער והמתלוננת.

3. ביום 26.6.16, בהסכמת הצדדים, קיבלנו את חו"ד כראייה נוספת והורינו על החזרת התיק לבית משפט קמא על מנת שיבחן את ההשלכה שיש לראייה הנוספת על תוצאות הכרעת הדין לרבות שמיעת ראיות נוספות ככל שימצא לנכון.

4. לאחר שמיעת עדותה של ד"ר כהן לא מצא בית המשפט קמא מקום לשנות מהכרעת הדין המרשיעה והחליט (27.7.16) שההרשעה תיוותר על כנה (להלן "הכרעת הדין המשלימה").

5. על הכרעת הדין המשלימה הגיש המערער ערעור נוסף (עפ"ג 644-09-16). הערעור המקורי והערעור הנוסף הם נושא פסק דין זה.

כתב האישום - האישומים בהם הורשע המערער

6. על פי הנטען באישום הראשון, בפברואר 2015, עת הייתה המתלוננת בחודש התשיעי להריונה, משך אותה המערער ממיטתה כדי שתבצע את עבודות הבית, קילל אותה, איים עליה שתסבול, שתירק דם, משך כיסא כדי שלא תשב עליו, הקים אותה בכוח, משך אותה, איים שיבזה אותה שישפיל אותה, הורה לה לרדת על ארבע ולבקש ממנו סליחה, איים עליה שתאכל מרורים, שתקיא דם, ושרק המוות יפריד ביניהם. לאחר מכן משך בחוזקה בתנוך אוזנה והסיר את כיסוי ראשה.

על פי הנטען באישום השביעי, שלושה חודשים עובר למקרה המתואר באישום הראשון, על רקע וויכוח ביחס למתן תרופה לבנם, דחף המערער את המתלוננת ואיים עליה שיכה אותה.

כתב האישום - האישומים מהם זוכה המערער

7. על פי הנטען **באישום השני**, כחודש עובר לתאריך 26.2.15 שכבה המתלוננת לנוח. המערער אמר לה שתקום כדי לנקות את הבית. המתלוננת השיבה לו, כי היא בהריון ואין לה כוח, אולם המערער משך ברגלה ובידיה עד אשר הפילה על הרצפה. בהמשך, גלגל אותה עם ידיו כדי שתקום. כאשר קמה דחף אותה בגבה.
8. על פי הנטען **באישום השלישי**, כשנה עובר לתאריך 26.2.15, שהתה המתלוננת במטבח ביתם ורצתה לאכול. המערער תקף אותה, על-ידי כך שתפס אותה בצווארה וחנק אותה בחוזקה.
9. על פי הנטען **באישום הרביעי**, כשנה עובר לתאריך 26.2.15 תקף המערער את המתלוננת, בעת שהניקה את בנה, בכך שהכה בחוזקה בראשה מספר פעמים.
10. על פי הנטען **באישום החמישי**, כשנה עובר לתאריך 26.2.15 תקף המערער את המתלוננת על-ידי כך שחנק אותה, הכה בראשה, דחף אותה לקיר ודפק את ראשה בקיר.
11. על פי הנטען **באישום השישי**, כשנה עובר לתאריך 26.2.15 תקף המערער את המתלוננת בבעיטות ברגליה, ובבטנה וראשה נחבט בקיר. בעודה על הרצפה בעט בה שוב. עקב כך נגרמו לה חבלות בדמות סימנים כחולים.

הכרעת הדין

12. בבית המשפט קמא העידו מטעם המשיבה (המאשימה) המתלוננת, ר. ז. חברתה של המתלוננת; מ ר אחיה של המתלוננת; י ר אביה של המתלוננת; רס"מ זוהר שלום שהעיד על מפגש שהיה לו עם המתלוננת; וס א אמה של המתלוננת. מטעם ההגנה העידו המערער והרב א' ר' שטיפל בבני הזוג.
- בית המשפט קמא פירט בהכרעת הדין את עדותו של כל אחד מהעדים, ונתן אמון בדברי כולם, למעט עדות המערער.
13. בית המשפט קמא פירט באריכות את התרשמותו מהמתלוננת תוך שהוא מפנה לחלקים הרלוונטיים בעדותה מהם הסיק את המסקנות אודות אישיותה, התנהלותה, ומהימנותה. המתלוננת היתה נשואה למערער עשר שנים והעידה כי במהלך לא דיברה ולא שיתפה איש במצוקותיה. התרשמות בית המשפט קמא היתה כי המתלוננת היא אישה כנועה, שעשתה רצון בעלה, ביטלה עצמה כנגדו, התכנסה בקליפתה, ולא מיהרה לשתף את בני משפחתה ואת הסובבים אותה בעובר עליה. אם בכל זאת שיתפה את הסובבים אותה, הדבר נעשה במשורה, טיפין, טיפין וברמיזות, כדי לא להעציבם. המתלוננת קיבלה על עצמה, בשתיקה, את דין גורלה, ובלעה את סבלה, כבולה בתוך תרבותה וחינוכה המחייבים אותה לנקוט בצייתנות. חסרת מידע, מהססת, חוששת אם לעשות מעשה ולפרוץ את הגדרות הפיזיים והתרבותיים.

14. בהתייחס למהימנותה של המתלוננת ציין בית המשפט קמא כי אין מדובר במתלוננת מחושבת, קרה, מתוכננת, מתריסה, הפועלת ממניעים תועלתניים, אשר שמה בפיה עלילת כזב כדי להשיג יתרון אישי או חומרי מהמערער. על מצבה הקשה של המתלוננת לאחר האירוע נשוא האישום הראשון למד בית המשפט קמא מהעובדה שהמתלוננת, ברחה עם ילדיה למקלט לנשים מוכות, למחרת האירוע המתואר באישום הראשון למרות שהיתה באותה עת בחודש התשיעי להריונה. בית המשפט קמא תיאר את מצבה בביתה כמי ששהתה בתוך קן משפחתי, בו תפקדה כשפחתו החרופה של המערער.

לנוכח התרשמות זו סבר בית המשפט קמא כי **"אין להפעיל על התנהלותה, בתוך מערכת היחסים בה היתה, כללים של סבירות, היפים למתלוננות אחרות או לנקוט כלפיה שיפוט בדרך של חוכמה בדיעבד"**.

בית המשפט קמא הבהיר כי הוא בוחן את עדותה של המתלוננת **"נוכח מיהותה, בתוך מערכת היחסים הייחודית שבה חיה ולא נוכח מערכת יחסים שבדרך כלל רווחת בין בני זוג"**.

את התרשמותו מהמתלוננת סיכם במילים הבאות:

"אישה זו, העומדת בפני בית-המשפט, במיוחד מי המשתייכת לעדתה, ומסכימה לחשוף פרטים אלה, להתפרק מצנעת הפרט, מלמדת על עצמה כי היא התייצבה בבית-המשפט בכדי להעיד עדות אמת, כאומרת - זו אני עומדת חשופה בפניכם, איני מסתירה דבר וזו עדותי - עשו בה כרצונכם..... אין זו מתלוננת המבקשת להסתיר דבר מה."

על כן, מעבר לרושם הישיר שאותו עשתה המתלוננת בעדותה, אני מקבל את עדותה, כעדות מהימנה ואמינה."

15. חרף האמון שנתן בית המשפט בעדותה של המתלוננת, הוא לא התעלם מקיומם של חלקים בעייתיים בעדותה. המתלוננת העידה על אירועים אלימים חמורים שלא מצאו ביטוי בהודעותיה במשטרה ובכתב האישום. כשנשאלה מדוע לא סיפרה עליהם במשטרה או ביומנה ת/2 (אליו נתייחס להלן), טענה כי שכחה. אחד האירועים עליהם סיפרה לראשונה בעדותה התייחס להצמדת סכין לגופה. אירוע זה כן מצא ביטוי ביומנה ת/2, אך לא בהודעתה במשטרה. כשנשאלה מדוע לא סיפרה על אירוע זה במשטרה השיבה **"פחדתי. לא הייתי במקום חזק"** (עמ' 49 ש' 21).

בית המשפט קמא הבהיר כי הוא מתקשה לקבל הסבר זה לנוכח העובדה שכבר עשתה את הצעד המשמעותי, מבחינתה, והגישה תלונה במשטרה. הסבר נוסף אותו מסרה המתלוננת, לפיו החוקרת סירבה לקבל את מלוא הפרטים, לא התקבל אף הוא על דעתו של בית המשפט קמא. בנסיבות אלה קבע בית המשפט קמא כי הסברים אלו מחלישים את עדותה של המתלוננת ומחייבים, בין השאר, לאתר חיזוקים חיצוניים לעדותה.

בצד זאת סבר בית משפט קמא כי "אין לבוא חשבון עם המתלוננת באופן המוביל למיסוס כולל של עדותה אם שכחה ארוע כזה או אחר, אם נזכרה בו רק בחקירה במשטרה, אם נזכרה בו רק על דוכן העדים, שהרי זו מסכת שנמשכה עשר שנים". בהתחשב באמור קבע כאמור כי אין להרשיע את המערער בכל האמור בכתב-האישום שכן "עוסקים אנו במשפט פלילי, שמחייב ליהנות את הנאשם מכל ספק סביר שהתעורר. ואכן, כפי שאפרט בהמשך, נותר אותו ספק סביר, ככל שהוא נוגע לאישומים שני - שישי". בית המשפט הסביר כי הספק נותר מכיון שכתב האישום לא התייחס אל מערכת החיים הקשה שעברה המתלוננת כאל מסכת אחת (כפי שניתן היה לעשות) אלא התמקד במספר אירועים ספציפיים נקודתיים אותם יש לבחון בהתאם לכללי המשפט הפלילי, ומשכך מצא להרשיע את המערער רק באישומים בהם מצא חיזוק לעדותה של המתלוננת. וכדברי בית המשפט:

"לאחר שבחנתי את עדותה של המתלוננת, חזור ובחון, השווייתי אותה אל הראיות הנוספות, בחנתי את היומן ת/2, את אמרותיו של הנאשם במשטרה, את עדותו בבית-המשפט, את עדותה של ר. ז. והרישום ת/1, באתי למסקנה, כי איני יכול לקבל את כלל גרסתה, כזה ראה וקדש, כבסיס מוחלט לקביעת ממצאים, כנדרש במשפט פלילי, וזאת ביחס לכלל כתב-האישום - לא משום שהמתלוננת אינה מהימנה, אלא רק משום שביחס לאישומים 2 - 6 אין את התימוכין הנדרשים לדבריה, אלא לעתים להיפך".

סקירת הראיות על בסיסן הורשע המערער

המתלוננת

16. המתלוננת העידה כי מערכת היחסים בינה לבין המערער התאפיינה בהשפלה ובביזוי תוך שימוש במילים כמו "עכשו תלכי יא שפחה" או "את כלום". היא הגדירה עצמה כשפוטה של המערער. היא לא פנתה לקבל טיפול רפואי מחשש שהרופא ידע ויגיש תלונה. רק בתקופת ההריון החלה לספר לאימה, שסיפרה לבת דודתה ולאחיה על העובר עליה. בית המשפט קמא קיבל את הסבריה של המתלוננת לענין זה והתרשם כי "המתלוננת הייתה מצויה בתוך מעגל משפחתי של חוסר אונים, עסוקה בסבלה, במחשבותיה, מניחה את טובת ילדיה לפני טובתה שלה, מפתחת אופטימיות אין סופית, מקווה שיהיה טוב, שהנאשם ישתנה, אך שוב נכזבת, שוב מפתחת תקוות עתיד טוב, אסורה בכבלי פחדיה, קשורה בעבודות תרבותה ומצפה לסיועם של רבנים, משוועת לעזרם".

17. בחקירתה הנגדית אישרה המתלוננת שהיו דברים שסיפרה לבני משפחתה, חלקית. בית המשפט קמא ייחס להתנהלותה זו העדר מניפולטיביות, או תחכום המעידים על מתלוננת שאינה מחשבת את מהלכיה צעד אחד צעד, שהרי היא השיבה תשובות, שלכאורה פוגעות בעדותה.

18. בבית המשפט העידה המתלוננת לראשונה על אירוע אלימות שאינו נכלל בכתב האישום ואף לא אוזכר ביומנה ת/2. האירוע התרחש בבית מלון לפני כעשר שנים, מספר חודשים לאחר נשואיה. גם אחיה של המתלוננת העיד על אירוע זה ובית המשפט ראה בכך חיזוק למהימנותה וראיה לכך שהיא נזכרת

באירועים טיפין טיפין. לדברי המתלוננת "רציתי להזכיר הרבה דברים לחוקרת והיא אמרה אל תגיד על דברים בתחילת הנישואין. רצתה שנדבר על הדברים האחרונים. מה שקרה בבית מלון... היינו באירוע משפחתי, זה היה לפני 9.5 שנים... הוא הצמיד אותי לקיר, נתן לי בעיטות, מכות בראש, דחף אותי, נתן לי אגרופים, זה המקרה הראשון, הייתי בהלם... רצתי החוצה במדרגות, רצתי, ראיתי את אח שלי, הוא ראה שאני נסערת... הוא אמר לי מה קרה, אמרתי לו הוא הרביץ לי עכשיו. הוא אמר לי אם את לא עוזבת אותו את תסבלי כל החיים, הייתי בהלם לא ידעתי איפה אני נמצאת"

אחיה של המתלוננת, מ ר, העיד אף הוא על אירוע זה ואשר את גירסתה של המתלוננת: "...היה לנו שבת משפחתית, ואני זוכר שהיה מאוחר בלילה... ר' יצאה בוכיה. היינו באיזה מלון עם כל המשפחה... ר' יצאה בוכה ויצאתי אחריה לשאול מה קרה... היא תיארה תנועה של מכה על הראש, עם היד".

19. בית משפט קמא קבע ש"אין לצפות ממתלוננת זו, לנהל יומן קפדני, כמנהלת חשבונות, המתעדת במדויק את האירועים שחוותה, משך 10 שנים. אדרבא, אילו היה נערך יומן שכזה, הדבר לא היה מתיישב עם אופייה ודמותה". למרות ריבוי האירועים, המתלוננת ידעה למסור, ביחס לחלקם, פרטים המעוגנים בזמן ובמקום ובעוד שביחס לאחרים, לא יכולה היתה לתאר את נסיבותיהם המלאות. היא תיארה בעדותה, שיחות עם המערער ועם צדדים שלישיים הבאים להסביר את התנהלותה, באופן המוביל למסקנה, כי היא אכן מתארת התרחשויות אמת.

20. ביומנה - ת/2 רשמה המתלוננת - "אני מוכנה להמשיך בנישואים אתו אבל רק בתנאי שהוא משנה את הדרך שלו כלפי ולא מתנה תנאים שאני אשתנה ואז הוא ישתנה". למקרא דברים אלה תמה בית המשפט קמא "האם זהו רישומה של מתלוננת המבקשת מהלכים להיפרדות והשגת יתרונות אישיים?"

21. לגבי עזיבתה את הבית העידה המתלוננת כי עלתה לרב ר', שהתגורר בשכונת למתלוננת ולמערער, ומזה מספר חודשים טיפל בבני הזוג וניסה להשכין ביניהם שלום בית וסיפרה לו. לדבריה אמר לה "אם את מרגישה פחד תזמיני משטרה. ואמרתי לו שאני מרגישה פחד... באותו יום, אימא הגיעה, ואז הרב ר' אמר לה תזמיני משטרה".

22. בית המשפט קמא קבע כי המתלוננת הייתה גלויה, וחלקה עם בית-המשפט נושאים רבים, לרבות עניינים אינטימיים ביותר הנוגעים לגרעין של צנעת הפרט, למרות שניכר היה כי הדבר קשה לה כקריעת ים סוף. כך, למשל, תיארה את החשש מפני עשיית צרכיה והשימוש בטיטול. וכן, בכל הקשור ליחסי המין שלה עם הנאשם ולקושי להיענות לבקשתו "שרצה שאני יעשה דברים מכוערים" וכן עניין השימוש באמצעי מניעה ועניין תצלום איבר מינה.

23. המתלוננת העידה על האירועים נשוא כתב האישום. מאחר והמערער הורשע רק בשניים מהאירועים

נתמקד בראיות ככל שהם רלוונטיות לאישומים בהם הורשע המערער.

ביחס לאישום ראשון, האירוע אשר הוביל את המתלוננת להגיש את תלונתה העידה:

"...אני הייתי בהיריון...שכבתי במיטה ואז הוא בא אלי ואמר לי תקומי. תקומי לסדר לנקות את הבית. אמרתי לו שאני חלשה והתחילו לי צירים...וברגע שזה יירגע אני יודעת מה המחויבות שלי ואני אקום ואעשה. אמר לי עכשיו את קמה הרגע. אמרתי לו שוב, אני לא יכולה אני חייבת לנוח, הוא פשוט משך אותי מהקרסול, החזיק אותי בכוח, ואני מתוך פחד ממנו פשוט עשיתי מה שהוא רוצה וכן קמתי מהמיטה. הלכתי למטבח, אמרתי לפחות אני יאכל...אני זוכרת את עצמי בתוך פחד כשאני הולכת למטבח, אני פותחת את המקרר...הוצאתי תפוח ומעדן וישבתי ואכלתי. הוא בזמן הזה ישב במחשב, הסתכל לכיוון שלי ואמר תקומי מהר יש לך בדיוק דקה לסיים לאכול. מתוך הלחץ סיימתי מהר, הוא בא נעמד מולי..."

ובהמשך:

"את תראי מה זה, את תעשי כל מה שאני אומר לך, את תסבלי ממני, אני ישבתי ואמרתי לו יש לי צירים עכשיו, אמר את לא יושבת, הוא בא ולקח לי את הכיסא, את באה לשבת, ואני אומר לו אני עם צירים, אמר זה לא מעניין אותי אפילו תלדי פה את עכשיו מסדרת את הבית, אני באתי לשבת על עוד כיסא והוא לקח לי את הכיסא, אמרתי לו אני לא יכולה, ואז הוא נעמד מולי ואמר לי את תירקי דם, עד שהמוות יפריד בינינו, את תאכלי מרורים ממני, אמר כמה וכמה פעמים את זה, אני זוכרת את הערב הזה אבל אני לא זוכרת בדיוק איך זה קרה, אני זוכרת שהלכתי לסלון וישבתי בספה, בדיוק את הרצף של האירועים אני לא זוכרת, אולי התבלבלתי טיפה. הוא בא נעמד מולי, היו מספר מקרים בערב הזה. אירוע אחד שנעמד מולי ופשוט שלף לי את הכיסוי ראש. אמרתי לו אתה משפיל אותי, תחזיר את כיסוי הראש, ואמר את צריכה לעשות מה שאני אומר ולא צריכה ללכת עם כיסוי ראש בבית, אמר תעשי מה שבעלך אומר לך, החזיק לי את הכיסוי ראש ושמתי באותו זמן את הידיים על הראש (מדגימה)...הלכתי לחדר לקחת כיסוי ראש ואז הוא זרק את הכיסוי ראש שלי למסדרון כאילו אני כלב...אמרתי לו אני עם צירים עכשיו, אמר זה לא מעניין אותי...והוא קילל אותי ואת העובר אמר שאת תמותי, ולא הפסיק לחזור על המשפט "רק המוות יפריד בינינו". הוא עמד מולי, ניסיתי לשבת על הספה ואמר לי את לא תשבי עליה, אם תשבי אני זורק את הספה החוצה, באת לשבת על הדום והוא בעט בהדום ברגל ואמר גם על זה את לא תשבי, ואז באתי לאמבטיה, וניסיתי כן לשבת אמרתי ננסה להשתמש בקיר, ניסיתי להיתמך בקיר, ואז הוא נעמד מולי ואמר לי אני יודע איך לגרום לך לסבול, את תלכי עכשיו ותוריד את כל הבגדים שלך ואני רוצה לשמש אותך. ואני אמרתי לו אני לא מסרבת לך אבל אני עם כאבים..."

המתלוננת תיארה אירועים נוספים מאותו יום "ישב רגל על רגל (מדגימה) ואמר לי עד שלא תרדי על ארבע ותנשקי לי את כפות הרגליים, אני לא אסלח לך.... הוא כל הלילה הזה איים ואמר רק המוות יפריד בינינו. אמר את תאכלי דם ממני, תאכלי מרורים". המתלוננת תארה כיצד משך אותה בקרסול "הוא

העיר אותי מהשינה כשהוא משך אותי מהקסול...רצה שאני אנקה ואסדר את הבית".

את הרגשתה באותו הלילה תארה במילים: "פשוט נצמדתי לקיר ורעדתי מלהיות לידו".

המתלוננת סיפרה שחייגה למוקד 100 של המשטרה, פעמיים, ובכל פעם ניתקה מפאת חששה מהנאשם.

ביחס לאישום השביעי העידה המתלוננת:

"לילד היה חום...והנאשם נתן לו אקמול...חששתי אם לתת לו אקמול אז אמרתי לו מתי נתת לילד אקמול, אמר מה את מעירה אותי לא צריך לתת לו אקמול. תעזבי הכל בסדר. הייתי לחוצה אמרתי לו הילד קודח מחום הוא דחף אותי הוציא אותי מהמיטה לקח אותי החוצה, אמרתי התחננתי אני מבקשת עמדת בפתח של הדלת בבקשה הילד מה לעשות אתו. מה לתת, רק רציתי לתת אקמול, הוא אמר אם תעזי עוד פעם אחת לדבר אני נותן לך מכות עוד יותר חזקות והילד התחיל לבכות. קורא לי אימא, אימא...אמרתי לו תן לי את הילד אני אטפל בו. אמר אני לא אתן לך...".

ר ז

24. ר ז - חברה קרובה של המתלוננת העידה כי ידעה שהמערער "לא מתייחס אליה כל כך יפה". רק בשנת 2015, בשיחה טלפונית עם המתלוננת הבינה שבין המתלוננת למערער מערכת יחסים חריפה. גם באותה שיחה המתלוננת "לא נפתחה, בהתחלה, אמרה הכל בסדר", ורק לאחר מכן אמרה לה: "פעם הוא הרביץ לי, הוא באמת נהג כלפיי באלימות, הוא מדבר ומעליב ומשפיל אותי, דיבר בצורה לא יפה, גם כלפי הילדים...". עוד עלה מעדותה של ר' כי המתלוננת מאד פחדה להתלונן וכי רבני הקהילה היו מעורבים בנושא. בין השאר העידה ר' שפעם אחת "רצתה לתת לילד אקמול, כי היה לו חום והמערער ממש סירב לתת לו אקמול למרות שהיה לו חום גבוה והוא דחף אותה והיא נפלה". ר' העידה שהיא יודעת שהמתלוננת תיעדה דברים ביומן והיא אף סרקה את היומן למחשב.

גם ר' תיעדה ביומן דברים, שאותם שמעה מהמתלוננת, והקלידה אותם למחשב.

25. בית המשפט קמא התרשם מאמינותה ומהימנותה של ר. למרות זאת מצא לתת משקל נמוך לרוב הדברים אותם מסרה ובכלל זה לדברים אותם רשמה ביומנה ת/1. בית משפט קמא נימק זאת בעובדה שר' נחשפה לאירועי האלימות רק בשנת 2014, ושמעה על האירועים, בדרך כלל, בחלוף זמן רב לאחר שהתרחשו. מקורות המידע של ר היו המתלוננת ואמה אך המתלוננת לא יכלה לאבחן מה נמסר לה על ידי מי מהן.

26. היומן אותו רשמה ר', ת/1 כלל שני תאריכים בלבד. הוא פותח בתאריך 16.2.15, לאחר מכן, קיים

רישום ללא תאריך ובסוף נרשם תאריך 15.2.15. אופן הכתיבה האמור לא איפשר לבית המשפט קמא להעניק ליומן ת/1 משקל רב.

27. לגבי האירועים המפורטים בכתב האישום ועליהם העידה המתלוננת אך לא מצאו ביטוי בת/1 קבע בית המשפט קמא כי ניתן להסיק לגביהם יותר ממסקנה אחת:

"א. ת/1 אינו רשומה אותנטית לדברים שאותם מסרה לה המתלוננת, בזמן אמת.

ב. המתלוננת לא הייתה כה גלויה עם עדה זו ולא סיפרה לה על כל מה שאירע.

ג. המתלוננת לא סיפרה לה על אירועי אלימות.

ד. אירועי האלימות לא התרחשו".

בית המשפט קמא קבע כי העובדה שקיימות מספר הנחות נכונות מקים ספק, ומאחר ו- ת/1 אינו כולל מקרים קונקרטיים, המופיעים בכתב-האישום, למעט האלימות אגב מתן התרופה לילד, נושא האישום השביעי, הרי שאין בעדותה של ר' וביומן שרשמה (ת/1) תוספת או חיזוק בעלי משקל לכלל עדות המתלוננת, למעט בכל הקשור לאישום השביעי - האלימות שבאה לאחר מתן האקמול לילד.

באשר לשאר הרישומים ביומן קבע בית המשפט קמא שאין לתת לת/1 משקל גבוה. בית המשפט היה ער לעובדה כי גם לגבי הרישום המתייחס לאישום השביעי קיימת בעייתיות שכן ביומן נרשם "ר' **רצתה לילד אקמול, כי היה לו חום ולכן ר' העירה את נ', דחף אותה והיא נפלה בחודש תשיעי החוצה והפריד אותה מהילד שבכה ורצה את אימא**". בניגוד לרשום ביומן העידה המתלוננת: "**במקרה של האקמול לא נפלת**". חרף הסתירה קבע בית המשפט כי עצם ההתרחשות, אשר הועברה לעדה מפי המתלוננת, עוד קודם להגשת התלונה במשטרה, גם אם היא אינה מדויקת עד תום, ואינה יורדת לפרטי פרטים, בהחלט מהווה חיזוק לתלונה, ביחס לאישום זה, אף אם משקלו הכולל של ת/1 אינו גבוה. הרישום תומך במסקנה, כי המתלוננת היא זו שסיפרה לעדה על הדברים והעדה העלתה אותם על גבי ת/1.

ת/2 יומן המתלוננת -

28. המתלוננת העידה כי בעצת הרבנית ר' היא החלה, שנה וחצי לפני התלונה, לכתוב מעין יומן בו רשמה את קורותיה.

היא רשמה את היומן "**ביום או יומיים בבת אחת**". המתלוננת העידה כי המטרה ברישום ת/2 לא הייתה תיעוד אירועים, אלא: "**לפרוק את הנפש. שאני לא אתמוטט כי לא שיתפתי אף אחד**". היא רשמה ביומן גם שאלות ותהיות שהתעוררו בנבכי נפשה: "**שאלות שאני כתבתי בשבילי ואמרתי אם יגיע הזמן שאני יראה לרב הוא יעזור לי. זה מעין שאלות שידע איך לכוון מה לעשות לי**".

האירועים המתוארים באישומים 2-7 בכתב האישום אינם מתועדים ביומן ובית המשפט קבע כממצא כי מתוך

עדוּתָהּ של המתלוננת היומן ת/2 שהוא למעשה זכרון דברים, נרשם במשיכה אחת או מספר משיכות ספורות לאחר ה- 10.5.2014, בפרק זמן קצר מאד ומתעד דברים עד מאי 2014 אך לא בסדר כרונולוגי.

לאור ממצא זה היה מצופה כי האישומים 2-6, שלגבי רובם היה מצופה שיחרטו בזיכרון המתלוננת ימצאו ביטוי ביומן ובית המשפט קמא היה ער לעובדה שאין הדבר כך. מאידך, לגבי האישום השביעי שהתרחש בדצמבר 2014, היה מובן מדוע אינו מתועד ביומן ועל כן קבע בית המשפט קמא כי אין בחסר הרישומי כדי לפגום בעדות המתלוננת ביחס לאישום 7.

29. המתלוננת העידה כי מסרה עותק מת/2 לרב ר' ולטענתה הוא קרא והזהיר את המערער. הרב ר', בעדותו הכחיש, כי היה מודע ליומן או לתוכנו ובוודאי שלא הזהיר את המערער נוכח הדברים שקרא בו. למרות האמור, ולמרות שאין בת/2 תיאור של אירועים קונקרטיים, קבע בימ"ש קמא כי ניתן למצוא בו כיתוב המתיישב עם דברים שמסרה המתלוננת בעדותה ועם גרעין סיפורה והוא מהווה רישום כללי, לא כרונולוגי, אך אותנטי ואמיתי, המתעד, בנקודת זמן (מאי 2014), את יחסיה של המתלוננת עם המערער, הגיגי ליבה, לבטיה, מחשבותיה, מתעד את מר ליבה, יש בו רמזים להתעמרות, ציון של אלימות כללית, כותרתית בלבד.

30. בית המשפט קמא התלבט עם השאלה מדוע, בהינתן שמדובר בתיעוד כה אמיתי לא צוינו בו אירועים נקודתיים נשוא האישומים שני - שישי שבכתב-האישום.

התלבטות זו הביאה את בית המשפט קמא לקבוע כי הרישום ת/2 אינו יכול לתמוך באירועים הקונקרטיים נשוא האישומים השני - שישי, אך מטבעו הוא אינו שולל את הנטען ביחס לאישומים הראשון והשביעי.

ת/3 - צילום וידאו

31. ת/3 הוא צילום וידאו בו נראה המערער כשהוא מסתובב בתוך הבית ומצלם כביסה המוטלת על הרצפה, אי סדר, מראה את המתלוננת ישנה ואת המערער פונה אליה ואומר לה שלא מעניין אותה איך הבית נראה והיא ישנה כבר די הצורך - רבע שעה.

בהסתמך על צילום הווידאו הסיק בית המשפט קמא כי מערכת היחסים בין המערער למתלוננת התאפיינה ב - "שליט ונשלטת רודנות לשמה, שבמסגרתה הוא בא אתה חשבון משום שישנה רבע שעה".

עדות הרב ר' -

32. הרב ר' העיד מטעם ההגנה.

בית משפט קמא מצא את עדותו אמינה ומהימנה, לא נטה לצד זה או אחר אלא ביקש לשתף את בית-המשפט בכל הידוע לו.

כשה-שבעה חודשים לפני מסירת התלונה במשטרה, לאחר שהמתלוננת הייתה בבית החולים כאשר הייתה בהיריון הוא קיבל את עניינם של המתלוננת והמערער לטיפולו מאת הרב ניסן ש"הרים ידיים" מהטיפול בבני הזוג.

33. הרב ר' העיד כי הדיונים בין בני הזוג סבו על תלונות שונות הנוגעות לטענה כי המתלוננת לא מילאה את תפקידי הבית המצופים ממנה על-ידי המערער.

הרב ר' נפגש עם בני הזוג פגישות רבות ולדבריו היו מקרים ששמע צעקות מגיעות מכיוון ביתם, גם בשעת חצות "כי היה "שמח" ואז ירד אל דירתם כדי להשכין את השלום (הרב ר' גר בשכנות אליהם). היחסים בין השניים היו עכורים ביותר, אבל הם לא הגיעו לאלימות, למעט מקרה שבו המערער סיפר לו שהמתלוננת "דחפה אותו", וכשבירר איתה היא "אמרה שזה היה לאפה, ולפי ההסבר זה היה חומד לצון, לא רציני".

34. בניגוד לעדותה של המתלוננת, הרב ר', הכחיש כי נחשף ליומן ת/2. לדבריו המתלוננת רק אמרה לו שהיא עושה רישומים אך לא הראתה לו אותם.

המתלוננת העידה, כי היא סיפרה לרב ר' על האלימות ובפרט על ההתרחשויות נושא האישום השישי, אירוע הבעיטות, ולדבריה אמר לה "אני מבין שעברת אתו דברים קשים ואם יקראו את זה אתה תלך לכלא ככה הוא אמר את זה לני". אני, הנאשם, אשתו של הרב והרב היינו ביחד. הרב אמר לו אם יקראו את הדפים האלה אתה הולך לכלא" כמו כן העידה כי הרב ר' הפנה אותה למשטרה במספר אירועים.

הרב ר' העיד :

"ש: מה היית עושה למשל אם היא הייתה אומרת שהוא מכה אותה או בוגד בה? ת: הייתי מדבר איתה, וגם הייתי מתקשר למשטרה...אני בתור איש ציבור אני מרגיש חובה שאני רואה דבר חריג אני צריך להודיע, בשביל זה אנחנו רבנים..."

.....

"ש: היא אומרת שסיפרה לך שהנאשם חנק אותה, שהנאשם בעת שהניקה הכה אותה בראשה, שדחף אותה לקיר ודפק ראשה לקיר, שהפליא בה מכותיו..."

ת: אם הייתה אומרת לי באזני זה היה על הדיון, והייתי רואה שיש דיון על זה הייתי מיד מתקשר למשטרה".

למרות הסתירה בין עדות המתלוננת לבין עדות הרב ר' קבע בית המשפט קמא כי עדיין, אין בעדותו של הרב ר' לפגוע בעדותה של המתלוננת, ככל שהיא נוגעת לאישום השביעי, שמטבע הדברים לא תועד בת/2 ושלפי עדותה היא לא סיפרה לו עליו.

35. באשר לאישום הראשון, המתלוננת העידה, כי בנסיבות המתוארות בו, בטרם פנתה למשטרה היא

ניגשה אל הרב ר', סיפרה לו את מה שזה עתה אירע והוא הנחה אותה לפנות למשטרה. היא העידה כי הרב ר' אמר לה: **"הוא אמר לי תזמיני משטרה"**. הרב ר' לא אישר את גירסתה במלואה אך הוא אישר כי **"היא הזכירה משהו משטרה, אבל אני אמרתי לה בפירוש שתעשה מה שהרבנית אמרה לה..."**.

36. בית המשפט קמא ציין, כי גם המקרה בו פונתה לבית חולים על ידי איש הצלה קיבל אישור מסוים בעדותו של הרב ר'. מדובר במקרה שבמסגרתו נזקקה לטיפול רפואי, עת הגיע איש הצלה, אשר החליט לפנותה, אך המערער סירב ורק לאחר ששוחח עם הרב ר', היא התפנתה לבית החולים.

הרב ר' אמנם העיד כי אינו זוכר את האירוע, אך בניגוד לעדות המערער העיד כי לא יתכן מצב בו יאמר למערער, כי אין לפנות את המתלוננת לבית-החולים אם איש רפואה אומר כי יש צורך בכך **"לא יכול להיות שנתתי עצה כזו...כלומר, לא לפנות את האישה"**.

37. הרב ר' אישר, כי שמע על מקרה שבמסגרתו המערער משך את המתלוננת, עת הייתה בהריונה, כדי שתקום מהמיטה לבצע את עבודות הבית: **"אני חושב שאת הסיפור הזה שמעתי. אבל איך שהייתה זה לא היה תפיסה הוא עזר לה לקום...שניהם אמרו לי שהוא תפס אותה, הוא אמר שעזר לה לקום, והיא אמרה שזה היה קצת יותר מזה, אבל זה לא היה נראה דבר רציני"**.

38. בניגוד לעדות אם המתלוננת, שלל הרב ר' את הטענה כי ביקש מהמתלוננת לבטל את התלונה והעיד כי לא שוחח עם המתלוננת והנאשם על עניינים הנוגעים ל"בינו לבינה ועל חיי אישות"

39. בית המשפט קמא בחן את האפשרות שהרב ר' ניסה להצדיק את חדלות מעשיו, כמתגונן מפני השאלה מדוע לא פנה למשטרה, נוכח חובתו, בידעו על האלימות שנקט המערער. בית המשפט לא שלל את האפשרות אלא קבע כי מדובר בנתון שלא ניתן להניחו כאשר דנים אנו במשפט פלילי.

את עדותו של הרב ר' סיכם בית המשפט באופן הבא:

"עדותו של הרב ר', אינה מתיישבת עם עדותה של המתלוננת ככל שהיא נוגעת ליומן (ת/2), לאזהרתו של הנאשם נוכח הרישום ביומן, וליידועו בדבר אירועי אלימות שבהם נקט הנאשם.

מנגד, היא מתיישבת עם עדותה, ככל שהיא נוגעת לאישום הראשון (פנתה אליו ואמרה שמתכוונת לפנות אל המשטרה), אינה מכרסמת בעדותה הנוגעת לאישום השביעי (שמטבע הדברים לא תצוין בת/2) היא תומכת בכל הקשור ליחסים העכורים ששררו בין השניים, לדרישותיו החריפות של הנאשם ("הכרחות רציניות") כי תבצע את עבודות הבית, גם בחודשי הריונה וכיו"ב".

עדות המערער

40. בית משפט קמא דחה את עדות המערער, במיוחד ככל שהיא מתייחסת לאישום הראשון כיוון שהיא אינה מתיישבת עם הודעותיו במשטרה.

41. המערער העיד כי מאז שנישאו הפסיקה המתלוננת את העבודה והבית היה "תוהו ובוהו", הלכלוך עלה על גדותיו, הכלים הלא שטופים נערמו ולא היו בגדים בארון. הויכוחים הרבים ביניהם נסובו רק על **"שאמרתי לה שהיא צריכה לנקות"**. המערער לא זכר סיטואציה בה אמר למתלוננת שלא תלך לישון. לטענתו אמר לה שאי אפשר להשאיר ככה את הבית וצריך לנקות אותו.

42. בית המשפט קמא התרשם כי המערער לקה לעיתים בהגזמה והפרזה ונטה להציג עמדה קורבנית. המערער הכחיש לחלוטין את האירוע בבית המלון שתואר על ידי המתלוננת ואחיה.

43. בית המשפט קמא למד על יחסו של המערער למתלוננת מעדותו של המערער בהתייחס לתאונת הדרכים שעברה המתלוננת שלאחריה היתה מאושפזת במשך 5-6 ימים. במהלך אישפוזו ביקר המערער את המתלוננת ביקור אחד בלבד והציג את מאמציו לבקרה כמחווה גדולה כי נאלץ ללכת בשבת במשך שעה ברגל, כדי להגיע לבית החולים.

44. המערער הכחיש את עובדות כתב האישום ואת תקיפת המתלוננת. לדבריו המניע מאחורי תלונתה של המתלוננת הוא רצונה לגנוב ממנו את הילדים. ודווקא היא זו שתקפה אותו עשרות פעמים באגרופים ומכות בראש.

טענותיו אלה נדחו על ידי בית משפט קמא לאחר שלא ידע למסור נסיבות קונקרטיות לגבי האלימות הנטענת כלפיו, וטען כי לא הסתכל על החבלות שנגרמו לו. הרב ר' לא אישר את דבריו ואף הוא לא ראה סימני אלימות.

45. המערער אישר כי היה מקרה בו הוריד למתלוננת את כיסוי הראש אך לטענתו עשה זאת בנועם.

46. בהתייחס לאישום הראשון העיד כי כשחזר הבית בשעה 20:00, ראה את המתלוננת שוכבת במיטה. הוא לא ידע אם היא ישנה ולכן **"נגעתי לה ברגל נגיעה תמה, לא משיכה, לא תקיפה חלילה, אמרתי לה ר' קומי צריך לסדר את הבית...זה היה בחודש התשיעי להריונה. נגעתי לה ברגל, אמרתי לה שהגעתי שתקום, קמה והלכה לסדר את הסלון... לאחר 2 דקות התיישבה והתעסקתי בעסוקי וראיתי שהתיישבה, שאלתי מה קרה לה, אמרה שאין לה כח, אמרה שהיא עיפה, לא אמרה שלא מרגישה טוב, אמרתי לה חשבתי לתומי לעזור לה, עזרתי לה לקום, ניקינו ביחד את הסלון, לא את כל הבית, לאחר חצי שעה ישבנו לאכול והעליתי את הנקודה של הלימודים....."**

החל וויכוח על עניין הלימודים שהיא לא מעוניינת פתאום, אמרתי לה שהיא לא יכולה לעשות דבר כזה, שהוצאתי כסף, שאני במינוס...לא משכתי לה בתנוך האוזן מעולם...ובעקבות כך אמרתי לה שכולנו נקיא דם בשביל להחזיר את הכסף הזה ואין לנו אותו יש מאין...לא פשוט ופתאום לזרוק

1,000 ₪. בלהט הדברים אמרתי לה שנירק דם כדי להחזיר את הכסף, ולא חלילה מבחינת זה שהיא תירק דם, במובן שאפגע בה...אלא בהיבט הכספי בלבד...בסביבות 22:30 - 23:00 גג הלכנו לישון".

המערער הכחיש כי אילץ אותה לנקות את הבית ולא משך את הכסא על מנת שלא תשב.

בהודעותיו במשטרה אישר המערער חלקים נרחבים מהנטען כלפיו, ורק מחלק קטן הסתייג. במשטרה לא הכחיש שתפס את רגלה אך ניסה לצמצם את מעשיו ל"נגעתי". הוא נשאל בחקירתו במשטרה

"ש: מתיק החקירה עולה כי היא קמה מהמיטה ואתה התחלת לקלל והתחלת לדרוש שהיא תנקה את הבית. תגובתך ? ת: כן אני רוצה שהיא תנקה את הבית, יש עם זה בעיה ?" כלומר, המערער לא הכחיש את העובדות שהוצגו בפניו, ומתשובתו עולה כי הוא מאשר את הטענה בדבר הקללות.

הוא נשאל אודות המשפט שאמר לה שתירק דם :

"ש: מתיק החקירה עולה שאתה אמרת לאשתך: "את הולכת לסבול כי לא הקשבת לבעלך למה שהוא אומר ואז חזרת ואמרת את הולכת לסבול עד שתירקי דם ורק המוות יפריד בינינו", תגובתך ? ת: הכוונה היא שבאמת לא יהיה לה טוב, אני לא אקנה לה את מה שהיא רוצה באלפי שקלים כי לי לא טוב ולי היא לא עושה טוב" .

הסבר זה שונה מההסבר אותו מסר בעדותו.

בהמשך אישר דברים נוספים אותם אמר ובית המשפט קמא הביא אותם בהכרעת הדין:

"ש: מתיק החקירה עולה שאתה המשכת ואמרת לה: "להרביץ לך אני לא ארביץ לך את לא שווה את זה". תגובתך ? ת: ברור היא אומרת לי אל תיגע בי ואני אמרתי לה שאני בחיים לא אגע בה, היא הרביצה לי מלא פעמים"

בהתייחס לטענה כי אמר למתלוננת "אני אבזה אותך..." השיב בתשובה מתחמקת ובלתי עניינית: "את יודעת מה זה ביזוי בשבילה זה להוריד לה את הכיסוי ראש ועל פי ההלכה זה מותר". בתשובה זו אישר למעשה כי הסיר למתלוננת את כיסוי הראש והסביר: "כן ברור אני רוצה לראות את השיער שלך מותר לי אני הבעל" על דברים אלה חזר גם בעדותו: "הורדתי לה את הכיסוי ראש, לבעל מותר להוריד לאישה את הכיסוי ראש, כמובן שאישה לא מתנגדת לזה אף פעם. אף פעם לא התנגדה".

בחקירתו במשטרה גם אישר שאמר לה "שאם בעלך אומר לך לעשות משהו את מחויבת על פי ההלכה לעשות נכון..." .

כן אישר המערער בחקירתו במשטרה את ההתנהלות הבאה:

"ש: מתיק החקירה עולה שאתה דרשת ממנה שוב לקום ולנקות ואז נעמדת מולה והצבעת עם האצבע שלך לכיוון הלב שלה ושאלת "זה ברור לך", תגובתך ? ת: נו לא הבנתי מה הבעיה, לא ברור לה שהיא צריכה לנקות ? כן זה נכון"

עוד אישר המערער:

"ש: מתיק החקירה עולה שאתה אמרת לה אני לא סולח לך עד שאת לא יורדת על ארבע ומבקשת סליחה שהיית חוצפנית...וגם אז תסבלי, אבל עדיף לך לבקש סליחה, כי אז תסבלי פחות, גם ככה את מחוקה אצלי ואם תבקשי סליחה תפחיתי את הסבל שלך את תראי מרוצים ממני ותקיא דם עד שאני אראה תעודה של לימודים ותתחילי לעבוד כל זאת תוך שאתה חוזר ואומר לה רק המוות יפריד בינינו. תגובתך ? ת: נכון היא צריכה ללכת ללמוד כדי לדאוג לילדים היא צריכה ללמוד ולעבוד 10 שנים היא לא עשתה כלום".

47. הודעותיו של המערער במשטרה הוגשו מבלי שנטענו טענות כלפי גובי ההודעות לגבי נסיבות גבייתן. בית המשפט קמא דחה את ניסיונו של המערער לנמק מדוע השיב במשטרה לשאלות שונות במילה "נכון" לגבי כל מה שהוטח בו, ולא השיב תשובות מסויגות יותר, בכך שזו הפעם הראשונה שהוא מצוי בחקירה במשטרה והוא נעדר נסיון בדברים כאלה, או כי כשהיה עצור לא אכל במשך 3 ימים.

בית המשפט קמא התרשם כי מדובר במערער בעל דעה שבעדותו בהחלט ידע להקשיב היטב לנשאל ולנסח את המילים היוצאות מפיו בקפידה, וכשניסתה החוקרת להבין האם תשובתו של הנאשם "נכון" ניתנה ביחס לכל הנטען בשאלתה הוא אישר זאת:

"ש: אתה אמרת לה את כל מה שהקראתי לך עכשיו? ת: כן על איך שהיא מתנהגת כן, היא ממש מתנהגת כמו פשע ממש".

גם כנשאל: אם אמר למתלוננת "אם אני רוצה אני מצווה אותך שתלכי לחדר ותורדי את הבגדים שלך ואני רוצה לשמש אותך, אני יודע איך לגרום לך לסבול", תגובתך ? ת: כמו שאת גורמת לי לסבול, אם את גורמת לי לסבול אז גם את תסבלי, לא תקבלי את כל מה שאת רוצה".

48. בית המשפט קמא ציין את ההבדל בתשובותיו של המערער כאשר הוטחו בו האישומים 2-7 לעומת תגובתו כאשר הוטח בו האישום הראשון.

בעוד שלגבי כל האישומים הכחיש את המיוחס לו באופן כולל וגורף "מעולם לא דפקתי את ראשה בקיר, לא תפסתי אותה בכלל..." או "אני לא עשיתי את זה מעולם...", הרי שבאישום הראשון השיב תשובות מסויגות שאינן מכחישות את כל הנטען.

מחדלי חקירה

49. בית משפט קמא מנה מספר מחדלי חקירה:

אי חקירת הרב ניסן והרבנים הנוספים הרלוונטיים.

לגבי הרב ניסן טענה המתלוננת כי בפניו חתמו על הסכם נישואין בו התחייב המערער לא להרביץ לה ולא לקלל

אותה. היא העידה בנוסף כי היא נתנה לרב ניסן צילום של יומנה ת/2 ובעקבות כך הרב ניסן "הרים ידים" ושלח אותם לרב גדול יותר.

המשטרה לא חקרה את הרב ניסן ואת הרבנים הנוספים שהזכירה. גם הרב ר' לא זומן לחקירה במשטרה והוא הסתפקה בשיחה טלפונית עמו.

ביומן ת/2 אוזכר קרוב משפחה "רמי" שנזף במערער והזהיר אותו מפני האלימות שהוא נוקט כלפי המתלוננת. המערער אישר שהתקיימה שיחה עם רמי ולדברי המערער הוא הכחיש בפניו כי הכה את המתלוננת.

50. למרות מחדלי החקירה קבע בית המשפט קמא כי הם אינם מטים את הכף באופן מוחלט לדחיית עדות המתלוננת בכללותה.

הכרעת הדין המשלימה

51. בית המשפט קמא חזר על ההלכה ולפיה מהימנותם ואמינותם של עדים נקבעת בסופו של יום על ידי בית המשפט השומע ורואה את העדים, ואין בחוות דעת כדי להחליף את שיקול דעתו של בית המשפט.

52. חוות הדעת של ד"ר כהן נערכה לצורך דיון בבית משפט לענייני משפחה בשאלת משמורת הילדים של בני הזוג. היא כוללת הערכות אישיותיות לגבי בני הזוג וחוות דעת ביחס למהימנות ואמינות המתלוננת והמערער.

53. לאחר שעין בית המשפט קמא בחוות הדעת ושמע את ד"ר כהן קבע כי לא היה בדברים שנכתבו בחוות הדעת ובעדותה כדי להעלות או להוריד, ואין בהם כל ראיה של ממש שבכוחה לטעת ספק סביר ולהביא לכדי זיכוי המערער. אין בחוות הדעת ובעדות כל קביעה באשר לשאלה אם המערער נקט אלימות כלפי המתלוננת ונקבע בה (ואף בעדות בבית המשפט) כי "לא ניתן מתוך הבדיקה הנוכחית לאשר או לשלול קיומה של אלימות כלשהי מצד נריה כלפי ר' או הילדים".

54. מעבר לעובדה שחוות הדעת כלל לא דנה בנושא הספציפי שעמד לדיון בבית המשפט קמא, האם נקט המערער באלימות כלפי המתלוננת, ולא ניתן לאשר או לשלול על פיה אם היה מעשה אלימות של המערער כלפי המתלוננת, מנה בית המשפט קמא תשע עשרה סיבות מדוע אין להסתמך על חוות הדעת לצורך קביעת מהימנותה של המתלוננת שהעידה בפניו. יש רק לציין כי למרות דעתה השלילית של ד"ר כהן על המתלוננת היא המליצה על הותרת משמורת הילדים בידיה.

גזר דינו של בית המשפט קמא

55. בית המשפט קמא קבע כי מתחם הענישה, על רקע הערך המוגן של ההגנה על שלמות גופם של בני זוג, ביטחונם, כבודם ושלוות חייהם בתוך הקן המשפחתי, ולנוכח מגמת ההחמרה הברורה בענישה ביחס לאישום הראשון היא מאסר של מספר חודשים שניתן לרצותם בעבודות שירות ועד שנת מאסר לצד עונשים נלווים. וביחס לאישום השביעי ענישה צופה פני עתיד ועד למספר חודשי מאסר בפועל שניתן

לרצותם בעבודות שרות, וענישה נלווית.

את המתחם העונש הכולל על רקע נסיבותיו של התיק קבע בית המשפט קמא בין מספר חודשי מאסר בפועל לבין שמונה עשר חודשי מאסר בפועל.

56. בית המשפט העליון התווה קו ענישה חמור כלפי מי שמבצעים מעשי עבירות אלימות בתוך המשפחה. גם פוסקי הדור, ראו באלימות של בעל כלפי אשתו כתופעה חמורה ביותר.

57. בית המשפט קמא שקל לחומרא במיוחד את המעשים המתוארים באישום הראשון כאשר המתלוננת היתה בהריון; התנהגותו של המערער כלפי המתלוננת באישום הראשון היתה נטולת רחמים; מסכת חייה של המתלוננת היתה קשה וכללה סבל מתמשך; המערער הפך להיות אויבה של המתלוננת במקום להיות מגינה.

58. למרות האמור הזהיר עצמו בית המשפט קמא שלא לגזור את דינו של המערער ככל שהוא נוגע ליחסו הכללי למתלוננת אף כי קשה לתלוש את המעשים מהרקע הכולל של פחד והשפלה אותם חוותה המתלוננת.

59. התנהגותו של המערער על רקע ביצוע עבודות הבית היא פרי מחשבה מעוותת ויש להבהיר לו בענישה מחמירה כי מעשיו פסולים מהיסוד.

60. קיים עניין מרכזי בהרתעת המערער המחזיק בעמדות נוקשות בכל הקשור למעמדה ותפקידה של האישה בקן המשפחתי ובכל הקשור לזכותו להכוחה ולעובדה כי הם משתייכים לזרם החרדי המערים קשיים עד שהמתלוננת יכולה להגיע למשטרה.

61. המערער אילץ את המתלוננת להעיד, לא הביע חרטה ולא נטל אחריות.

62. לקולא שקל בית המשפט קמא את העדר העבר הפלילי, גילו הצעיר, היותו נתון במעצר במשך מספר ימים ותקופה של כשנה בתנאים מגבילים; מדובר במעשים לא מתוכננים ללא שימוש בכלי נשק; המערער עובד לפרנסתו. שקלול כל הנתונים ובכלל זה העדר אופק שיקומי הכף נוטה לענישה מחמירה.

נימוקי הערעור על הכרעת הדין

63. התרשמותו של בית המשפט קמא מהמתלוננת היתה דואלית. מחד התרשמות חיובית שהיתה לכאורה צריכה להוביל להרשעת המערער בכל האישומים שיוחסו לו, מאידך קבע בית המשפט כי אינו יכול לקבל את כלל גרסתה "לא משום שהמתלוננת אינה מהימנה אלא משום שביחס לאישומים 2-6 אין את התימוכין הנדרשים לדבריה אלא לעיתים להיפך". לטענת המערער זוהי סתירה שהובילה לעיוות דין בהכרעת הדין.

64. ב"כ המערער מודע לסמכות בית המשפט להרשיע את המתלונן על סמך עדותה של המתלוננת בלבד, לפיכך הקביעה כי אין די בהודעתה לשם הרשעת המערער מחייבת התייחסות רצינית ומשקבע בית המשפט קמא כי עדותה של המתלוננת לוקה בחוסר דיוק ובסתירה עם ראיות אובייקטיביות היה על הדבר להשליך על מידת מהימנותה.

65. העד האוביקטיבי היחיד שהעיד בפני בית המשפט קמא היה הרב ר' שהעיד מטעם ההגנה. על פי עדותו לא היה דבר חריג במערכת היחסים שבין המערער למתלוננת. בית המשפט קמא מצא את עדותו של הרב ר' כעדות מהימנה, עדותה של המתלוננת לגבי כל הידוע לרב ר' לא זכתה לאישור מפי הרב ר' , על כן היה צריך להגיע למסקנה כי המתלוננת שקרה במצח נחושה.
66. קיומם של היומנים, שהוצגו בבית משפט קמא, לגביהם קבע בית המשפט קמא כי אין לייחס להם משקל רב, מצביעים על אינדיקציה להפללה מאורגנת של המערער מצד משפחתה של המתלוננת. היומנים לא נכתבו בזמן אמת, מוענו לאדם שלישי מלאים בהשערות ובשטנה כלפי המערער, ודווקא מקרי האלימות המפורטים בכתב האישום לא מצאו מקום באותם יומנים.
67. בית המשפט קמא עמד על הבעייתיות שיש בכך שהמתלוננת לא פנתה לקבלת טיפול רפואי באותם מקרים בהם נפצעה כתוצאה מהאלימות שהמערער נקט כלפיה, על אף שהיתה בהריון אותה שעה.
68. המתלוננת העידה כי בפניה מוקדמת למשטרה כשנשאלה על ידי החוקר זוהר שלום אם המערער נקט כלפיה באלימות השיבה בשלילה, ולאחר שהגישה את התלונה שאל אותה החוקר זוהר שלום מדוע לא מסרה כבר אז את תלונתה והיא השיבה לו כי פחדה.
- החוקר זוהר שלום לא אישר את גירסתה והעיד כי אם היתה המתלוננת טוענת באוזניו כי בעבר לא התלוננה כי פחדה היה מתעד זאת במזכר.
69. בעדותה גילתה המתלוננת כי מטרתה היא להרחיק את המערער מילדיו והעידה "המטרה שלי בבקשה להתרחק ממני ומהילדים..."
70. באשר לחיזוקים שמצא בית המשפט קמא לאישום הראשון בעדותו של הרב ר' ובעדות המערער עצמו טוען ב"כ המערער כי מעדות הרב ר' לא עולה כי הוא הפנה אותה למשטרה אלא אמר לה לעשות מה שהרבנית אמרה. אין כל השקה בין דברי המתלוננת לבין דברי הרב ר' עליהם הסתמך בית המשפט כמחזקים את דברי המתלוננת.
- באשר לראשית הודאה שמצא בית המשפט קמא בהודעתו של המערער עצמו במשטרה טוען המערער כי הסבריו רחוקים מלהיות ראשית הודאה.
71. באשר לאישום 7, למרות שבית המשפט קמא מצא כי יש להעניק משקל נמוך לרוב הדברים שאותם מסרה ר. ז. ובכלל זה לדברים שרשמה ביומנה, בסופו של יום הוא קובע כי עצם ההתרחשות (של האירוע המתואר באישום 7) אשר הועבר לעדה מפי המתלוננת עוד קודם להגשת התלונה במשטרה גם אם אינה מדויקת עד תום ואינה יורדת לפרטי פרטים מהווה חיזוק לתלונה.
- לטענת המערער, משקבע בית המשפט קמא כי לא ניתן להרשיע את המערער על סמך עדותה של המתלוננת בלבד ויש צורך בחיזוק לעדותה, לא ניתן היה להסתפק בעדותה של ר' שגם היא לקויה ביותר. מעדותה של ר' עלה כי אף לא אחד מהאירועים המתוארים ביומנה ת/1 תועד בזמן אמת או מגוף ראשון.
- ת/1 מכיל תיאור אירועים מינוריים שפליליותם מוטלת בספק, למעט האירוע המתואר באישום 7.
72. ועוד בהתייחס לאישום 7, רשום בת/1 כי המתלוננת מסרה לר' שהמערער דחף אותה והיא נפלה, וזאת בניגוד גמור לדבריה של המתלוננת. חוסר הדיוק מצביע על כך שר' מנפחת את תיאוריה של

המתלוננת או שר' שמעה את הסיפור באמצעות אמה של המתלוננת וכך נוצר חוסר הדין.

גם בית המשפט ראה את עצם הסתירה ואולם לא ראה בכך פגם שיכול למנוע את עצם ת/1 כחיזוק למתלוננת.

73. במסגרת הכרעת הדין מסיק בית המשפט קמא שלוש מסקנות ביחס לת/1 ומיד סותר שתיים מהן:

לא ניתן לדעת מהו מקור המידע שהיווה בסיס לכתיבת ת/1.

לא ניתן לדעת בוודאות מה נודע לעדה לפני פניית המתלוננת לתחנת המשטרה.

לא ניתן לדעת מה נודע לה אחרי פנייתה של המתלוננת לתחנת המשטרה.

חרף הספקות הללו קובע בית המשפט כי עצם התרחשות שהועברה לעדה מפי המתלוננת עוד קודם להגשת התלונה במשטרה גם אם אינה מדויקת עד תום,בהחלט מהווה חיזוק לתלונה ביחס לאישום זה....."

74. בהתייחס להכרעת הדין המשלימה טוען ב"כ המערער כי ד"ר כהן מצאה כי למתלוננת הפרעת אישיות קשה שהינה בעלת השלכות קשות ביותר על מידת האמון שניתן לייחס לדבריה של המתלוננת אשר יכולה להיות שקרנית במודע ואף אינה בעלת יכולת לתפוס את המציאות כהווייתה.

ב"כ המערער סבור כי הפער בין עדותה של המתלוננת לעדותו של הרב ר' מאשש את חוות דעתה של ד"ר כהן.

75. לעמדת ב"כ המערער, בית המשפט קמא סמך את ממצאי המהימנות לגבי המתלוננת על רישומיו הפסיכולוגיים. מדובר בחוות דעת לא מקצועית על מצבה הנפשי של המתלוננת ובכך פתח את הפתח לאיש מקצוע לחוות דעתו המקצועית על הממצאים הפסיכולוגיים אותם מצא בית המשפט כרלוונטיים למהימנותה של המתלוננת.

76. אין מחלוקת כי ד"ר כהן אינה יכולה להכריע את הכף בשאלה אם המערער ביצע את המיוחס לו בכתב האישום אם לא. ד"ר כהן מסרה את עדותה לצורך הצגת העובדה שהמתלוננת היא בעלת הפרעת אישיות קשה הגורמת לשיבושים משמעותיים בהבנתה את המציאות. הפסיקה הכירה ברלוונטיות של הפרעת אישיות כזו כרלוונטית ובעלת השלכות אופרטיביות לבחינה מדוקדקת של הראיות המרשיעות. עדותה של ד"ר כהן מעלה ספק סביר ביותר כי הדברים אותם תיארה המתלוננת התרחשו רק בראשה.

77. לטענת ב"כ המערער בית המשפט קמא חיפש בעדותה של ד"ר כהן את מה שמעולם לא נטען שהיה בה. הרלוונטיות של חוות דעתה ועדותה של ד"ר כהן אינה לגופם של אישומים אלא לגופה של המתלוננת.

78. בית המשפט קמא מצא פגמים מקצועיים בהליך הבדיקה של ד"ר כהן וראה בכך שלא עיינה בראיות שהונחו בפניו כדי לפגום בחוות דעתה. ואולם ד"ר כהן לא התיימרה לקבוע אם הדברים המיוחסים למערער התרחשו אם לאו אלא בחנה מסוגלות הורית.

תגובת המשיבה

79. בית המשפט גזר על עצמו קנה מידה ראייתי מחמיר שבמחמיר והסיר מליבו כל צל צילו של ספק.

הרשעת המערער נסמכת על עדות המתלוננת. בית המשפט פרט באריכות מדוע הוא נותן אמון מלא בעדותה

לאחר שהתרשם ממנה באופן בלתי אמצעי ולאחר שעמדה בחקירה נגדית מקיפה.

חרף ריבוי המקרים עליהם העידה לא נמצאו סתירות רבות בין עדותה במשטרה לבין עדותה. אם נוספו דברים בעדותה בבית המשפט הדבר נובע מהקושי לזכור אירועים שנמשכו על פני 10 שנים, ואך טבעי הוא שבמהלך השנים נזכרים בדברים נוספים.

80. עדותה של המתלוננת במשטרה ניתנה כאשר היא בחודש התשיעי להריונה מיד כשעזבה את ביתה למקלט לנשים מוכות.

מסרטון הוידאו ת/3 ניתן לראות את הכוחניות כלפי המתלוננת.

81. באשר ליומנים ולטענת ב"כ המערער כי מדובר בהפללה מאורגנת של משפחת המתלוננת, די לעיין ביומנים שאינם מסודרים ונראים כמסמך אוטנטי כדי להבין שלא ניתן לטעון לגביהם שהם מאורגנים. הם אינם ערוכים עם תאריכים ככתב אישום. יחד עם זאת יש בהם אזכורים למעשי אלימות, גם כאלה שלא נזכרו בכתב האישום.

82. בסעיף 61 ליומן ת/2 נרשם כי רמי התקשר למערער ואיים עליו כי אם ימשיך להרביץ יזמין משטרה.

המערער בהודעתו ת/5 מאשר שאותו רמי התקשר אליו והתקיימה השיחה. רמי לא נחקר במשטרה.

83. באשר לעדות הרב ר' שבית המשפט קמא נתן בה אמון, סבורה המשיבה שאין המדובר בעד אובייקטיבי לחלוטין. הרב ר' עסק בבוררות ובגישור בין הצדדים וגם בית המשפט קמא תמה אם כאן אדם שמנסה להצדיק את חדלות פנייתו למשטרה.

אך גם ללא עדות הרב ר' יש חיזוקים למכביר לאישום הראשון- ראשית הודיה בהודעתו של המשיב; חוסר האמון שייחס בית המשפט קמא להסבריו והפניה של המתלוננת למקלט לנשים מוכות.

84. באשר להכרעת הדין המשלימה, בצדק קבע בית המשפט קמא כי מלאכת הערכת העדויות מסורה לבית המשפט ולא לפסיכולוג. ד"ר כהן טענה בבית המשפט כי ערכה לנאשם ארבעה מבחנים והתברר כי נערכו לו שני מבחנים בלבד.

בסופו של דבר היא המליצה להשאיר את הקטינה אצל המתלוננת.

דין והכרעה - הכרעת הדין

85. נפתח ונזכיר כי קביעת מהימנות ואמינות העדים מסורה לסמכותה של הערכאה המבררת ששמעה וראתה את העדים והתרשמה מהם ובכך יתרונה על פני ערכאת הערעור.

ערכאת הערעור אינה מתערבת בממצאי העובדה והמהימנות הנקבעים על ידי הערכאה הדיונית אלא אם מדובר בטעות גלויה לעין, מה שאין כך בענייננו.

86. בית המשפט קמא שמע את העדויות והתרשם באופן בלתי אמצעי מהמתלוננת ומהמערער. חרף זאת שבעדותה של המתלוננת נתן אימון מלא, נמנע בית המשפט קמא מלהרשיע את המערער בכל אשר סיפרה המתלוננת, כפי שניתן היה לעשות, אלא נתן דעתו לקשיים שהתעוררו בעדותה תוך שהוא מנתח את כל העדויות באיזמל חד ומדויק. בית המשפט הציף בהכרעת הדין את כל הסתירות שהתגלו בין עדות המתלוננת לבין עדות מי מהעדים האחרים והתייחס אליהם, ונקט בגישה קפדנית וזהירה כך שבכל מקום

שלדברים לא נמצא הסבר או חיזוק, זקף זאת לזכות המערער ולא הרשיעו. ודוק, בית המשפט לא סבר כי הסתירות נבעו מרצונה של המתלוננת להפליל את המערער או מרצון להעצים את האירועים. בית המשפט הסביר זאת מריבוי האירועים ומאישיותה של המתלוננת וממסכת חייה. יחד עם זאת, ועל אף שמתוך הראיות אכן עלתה מסכת חייה הקשה של המתלוננת לצד המערער, דבק הבית המשפט בכתב האישום ככתבו וכלשונו ובחן כל אישום בפני עצמו והחמיר בבדיקה בכך שהרשיע את המערער רק באישומים הראשון והשביעי להם נמצא כאמור חיזוק.

87. בית המשפט קמא הזהיר עצמו שלא לשפוט את מסכת הראיות שהתגלתה לו "בעינים תלושות מההקשר התרבותי ומחוץ לעובדות המיוחסות לנאשם בכתב האישום", וישם אזהרה זו בהכרעת הדין המפורטת.

88. אין מחלוקת כי חייהם המשותפים של המערער והמתלוננת לא היו על מי מנוחות. נהפוך הוא. הדבר עולה גם מדברי המערער עצמו שהיה מלא טרונות כרימון על המתלוננת שלא מילאה לשיטתו את תפקידיה בבית. הצורך בפניה לרבנים, אף הוא מצביע על הקשיים שהיו בין בני הזוג, כמו גם העובדה כי המתלוננת נמלטה מביתה למעון לנשים מוכות כשהיתה בחודש התשיעי להריונה. מסכת חיים זו של בני הזוג עשויה היתה לבסס אישומים נוספים על אלה שבכתב האישום, אך ברי כי בית המשפט אינו נדרש אלא לכתב האישום שבפניו ואך ורק על פי עובדותיו, כפי שעשה בית המשפט קמא במקרה שלפניו. עם זאת, מסכת חיים זו, בהחלט עשויה לשפוך אור על האופן שבו יש להתייחס לעדותה של המתלוננת. לפיכך העובדה כי בית המשפט קמא מצא לנכון לזכות את המערער מכמה אישומים ולא לאמץ בנוגע אליהם את עדותה של המתלוננת, אין משמעה כי יש לדחות את גרסתה גם לגבי האישומים האחרים. .

89. באשר לחוות דעתה של ד"ר כהן, סבורים אף אנו כי מלאכת קביעת מהימנות העדים מסורה לבית המשפט השומע את העדים. יחד עם זאת יש מקום להביא בפני בית המשפט מידע מקצועי רלוונטי באשר לאישיותו של העד, ככל שקיים מידע כזה מפי אנשי מקצוע, בעת שהוא קובע את התרשמותו על העד הניצב בפניו. אין משמעות הדבר כי חוות הדעת תחליף את שיקול דעת בית המשפט. משמעות הדבר היא כי יהיה בידי בית המשפט כלי נוסף לשקילת מהימנות של העד.

90. בית המשפט קמא עוד בטרם שמיעת עדותה של ד"ר כהן היה זהיר בעדותה של המתלוננת וכאמור על אף המסכת הכללית שהתגלתה לעיניו ולמרות שמצא כי מדובר בעדה אמינה, הרשיע את המערער רק באותם מקרים בהם מצא חיזוק לעדותה.

91. בית המשפט קמא בחן את חוות דעתה של ד"ר כהן ולא מצא כי יש מקום בעקבות חוות דעת זו לשנות מהתרשמותו לגבי מהימנות דברי המתלוננת ולא מצאנו כל הצדקה להתערבות מצדנו בקביעה זו.

92. לאור האמור ומאחר ועסקין בהכרעת דין המושתתת כל כולה על קביעות לגבי מהימנות העדים וחוסר המהימנות שייחס בית המשפט קמא לעדות המערער, לא מצאנו מקום להתערב בהכרעת הדין.

נימוקי הערעור על גזר הדין

93. בית המשפט קמא טעה בקביעת מתחם העונש. מעשי המערער נעשו באופן ספונטני בתגובה לאי אלו אמירות של המתלוננת, מבלי לגרום לה לנזק.

הרקע למעשים הוא מערכת היחסים העכורה בין המתלוננת למערער, כפי שהעיד עליה הרב ר', שלשני בני הזוג חלק בהם.

94. בית המשפט קמא תאר את המתלוננת ככנועה למערכת ערכים אחרת, המאלצת אותה לציית לרבנים ולנהוג כבוד בבעלה. היה ראוי כי המערער המחזיק באותם ערכים כמו המתלוננת יזכה ל"הקלה" בהתחשב בכך שגדל במערכת ערכים הרואה באשה כמי שצריכה לדאוג לכלכלת הבית ולשמוע בקול בעלה.

95. המערער לא התאכזר למתלוננת. כל שדרש ממנה הוא הוא לבצע את המוטל עליה על פי השקפת עולמו. מעשיו הסתכמו בכך שפעם אחת משך ופעם אחת דחף את המתלוננת. מעשיו עומדים למעשה על סף זוטי דברים.

96. גם האיומים בהם נקט המערער לא היו איומים קשים. הוא אינו מאיים על חייה, לא משתמש במילים בוטות, ולא משתמש בתנועות גוף מאיימות.

97. באשר לקביעת העונש בתוך המתחם, המערער בן 37, נעדר עבר פלילי, לא מכבר החל לעבוד בשוק החופשי בתחום ההייטק. שליחתו של המערער למאסר תותיר אותו ללא עבודה.

המערער מצוי בהליך גירושין מהמתלוננת בסופו יוטל עליו לשלם למתלוננת מזונות בעבור חמשת ילדיהם. הותרת עונש המאסר על כנו תותיר את ילדיו ואף את המתלוננת ללא יכולת כלכלית.

98. מזה זמן רב, בעקבות כתב האישום שהוגש כנגד המערער הוא פוגש את ילדיו במסגרת מרכז הקשר ובפיקוח רשויות הרווחה. השמתו מאחורי סורג ובריה תמנע ותאיין אף יותר את שיקום יחסיו עם ילדיו.

99. מאז ביצוע העבירה חלף זמן ממושך. המערער שהה שבוע שלם בבית המעצר ואחר כך בתנאים מגבילים במשך למעלה משנה.

100. למרות שבית המשפט הזהיר עצמו שלא לגזור את דינו של המערער ככל שהוא נוגע ליחסו הכללי של המערער אל המתלוננת, הרי שעל פי דבריו "קשה לתלוש את המעשים בהם הורשע מן הרקע שהובא בפניו". הכנסתו של הרקע אל שיקולי הענישה הינה הרשעה דה פקטו של המערער בכל האישומים בכתב האישום.

101. מעשיו של המערער כפי שהם מתוארים באישום הראשון דוחים ומעלים שאט נפש בכל אדם אך הם אינם נטולי רחמים, כפי שבחר בית המשפט קמא לתאר אותם.

102. המערער זוכה מחמישה מהאישומים שיוחסו לו ועל כן לא היה מקום לציין כי הוא בחר לנהל את המשפט ולהכריח את המתלוננת לשוב לאותם מאורעות.

103. בית המשפט קמא שגה כשהטיל על המערער קנס ופיצוי ויש להפחיתם במידה ניכרת.

104. עונשו של המערער חמור וחריג בהשוואה למדיניות הענישה הנוהגת כפי שבאה לידי ביטוי בפסיקה אליה הפנה ב"כ המערער.

תשובת המשיבה לגזר הדין

105. נסיבות האישום הראשון חמורות ביותר. תפקידו של בית המשפט הוא להגן על נשים שנתונות

בסיטואציה כפי שהתגלתה בפני בית המשפט. יש להבין את הקושי בו היתה נתונה המתלוננת לאור הרקע ממנו היא באה עד שעזרה אומץ להגיש את התלונה.

106. המערער מאידך אינו נוטל אחריות על מעשיו ואין כאן הליכי שיקום או תובנה.

דין והכרעה גזר הדין

107. בית המשפט קמא קבע נכונה את הערכים המוגנים בהם פגע המערער והם ההגנה על שלמות גופו של בן הזוג ושלמות החיים בתוך הקן המשפחתי.

108. סבורים אנו כי גם מתחמי הענישה שנקבעו על ידי בית המשפט הם מתחמים ראויים ואין מקום להתערב בהם.

109. כך גם בכל הקשור לסטייה ממתחמי העונש. המערער לא נטל ועדיין אינו נוטל אחריות על מעשיו ולא מתבצעים כל הליכי שיקום.

110. המערער לא הודה במיוחס לו, ואין בכך כמובן כדי להחמיר עמו, אך אין הוא זכאי להתחשבות כפי שזוכה לה מי שמודה בעובדות כתב האישום, נוטל אחריות על מעשיו ומביע חרטה, וחוסך מזמנם של בית המשפט ובמיוחד בצורך של העדים להעיד. במשנה תוקף אמורים הדברים בתיקי אלימות במשפחה בהם נחסכת עדותו של קורבן האלימות.

111. אף אנו כמו בית משפט קמא הזהרנו עצמנו ובחנו אם גזר דינו של המערער הושפע ממסכת חיי בני הזוג כפי שהתגלתה לעיני בית המשפט במהלך שמיעת הראיות, ובאנו למסקנה כי לא כך הדבר. העונש שהוטל על המערער הולם את נסיבות העבירות בהן הורשע, מביא בחשבון את מלוא השיקולים הרלוונטיים, לרבות נסיבותיו האישיות, ואין כל מקום להתערבותה של ערכאת הערעור בעונש זה. העובדה כי המערער נעדר הרשעות קודמות אף היא נלקחה בחשבון במסגרת גזר הדין.

112. בנסיבות אלה ו לא מצאנו כי יש מקום להתערב בגזר הדין ואנו לפיכך דוחים את הערעור.

ניתן היום, י' סיוון תשע"ז, 11 ביוני 2017, במעמד הצדדים.

ד"ר שמואל בורנשטיין, שופט

יעקב שפסר, שופט, סג"נ, אב"ד זהבה בוסתן, שופטת